

Å TJENE FOR HERRENS ÅSYN
«Dere skal være hellige, for jeg er hellig»

I Faderens, Sønnens og Helligåndens navn!

Hva vil det si for vår gudstjeneste og våre liv dersom vi bestandig minnet oss selv om at Gud selv er tilstede?

Vi kan spørre på en annen måte: Hvilke følger ville det fått dersom vi ikke lenger blir vår Herrens nærhet i messe og liv?

Jeg tror dagens epistel og evangelietekst er svaret på det siste spørsmålet. Gud Herren hadde valgt seg ut et folk, en slekt som skulle få betydning for alle mennesker.

Like fullt var det dette folket Gud gav sine løfter - gitt til menn som patriarkene Abraham, Isak og Jakob; ledere som Moses og Josva, dommere som Samson og Deborah, konger som David og Salomo.

Det i dette folk Herren tok bolig: først i paktsteltet med paktskisten som ble båret med under vandringen i ørkenen, med etterhvert ble plassert i Jerusalem - i tempelet. Tempelet var tegnet på at Gud var nær, og at Israel var hans utvalgte folk.

Derfor fikk også Israel budene: Gjennom å følge Guds bud skulle de vise i handling at de hørte Gud til.

Historien forteller oss at Gudsfolket glemte Gud. Tjenesten i tempelet ble til skuespill. Budene kunne leses og høres, men mer sjelden ble de fulgt.

Hva om de hadde husket at Gud var i sitt tempel? Han var nær gjennom sitt ord og sine bud. Hva om de hadde husket at de stod ansikt til ansikt med Gud - hadde det gjort noe forskjell på hvordan gudstjenesten ble feiret og livet ble levet?

Når Jesus gråter over byen, og driver pengevekslerne ut, er det nettopp fordi folket ikke forstod at Gud var nær. De fortsatte med sine gudstjenester som om de var til for deres egen skyld. De levde sine liv som om Guds bud ikke var gyldige.

De så ikke at den Guds herlighet som hadde fylt paktstelt og tempel nå var blitt kjøtt og blod i Jesus. De overså at han oppfylte de bud Gud Herren hadde gitt til sitt folk.

Jesus brukte de samme ord som Gud gav profeten Jeremia å bruke - rundt 600 år tidligere.

Så kommer dere og står frem for mitt åsyn i dette hus som er kalt ved mitt navn, og sier: Vi er frelst! - og så vil dere fremdeles gjøre disse avskyelige ting! Er da dette hus som er kalt med mitt navn, blitt en røverhule i deres øyne?¹

Mine venner! Også vi er Guds folk. Når vi møtes, er det ikke bare for minnes «gamle dager». Jamen minnes vi det som virkelig er skjedd: At Herren døde for oss for våre synders skyld. Han stod opp for at vi skulle bli rettferdige for Ham.

Men mer: Herren er til stede gjennom Ordet sitt, og vi hører hva han sier og hva han vil - på samme måte som disiplene gjorde det.

I nattverden samles vi ved korset med Jomfru Maria og Johannes.

Vi møter Ham Maria Magdalena omfavnet i oppstandelseshaven, og som apostlene møtte etter oppstandelsen - der Han spiste måltid med dem. Det var de forstod det var Herren! Det fikk konsekvenser for livene deres!

Når vi blir klar over at Herren er tilstede, får det konsekvenser for vår gudstjeneste og våre liv. Det var også den hellige Benedikt klar over. Derfor skriver han i sin klosterregel om når vi samles til tidebønn:

Vi tror at Gud er til stede og over alt, og at «Herrens øyne når alle steder, de våker over gode og onde.» men fremfor alt må dette gjelde under gudstjenesten; det må vi tro uten den minste tvil. Derfor må vi alltid minnes hva profeten sier: «Tjen Herren med ærefrykt», og videre: «Syng en lovsang for ham!» og «Jeg lovsynger deg for englers øyne.» La oss alltid tenke på hvordan man bør være når man står for Guds og hans englers åsyn, og syng salmene slik at tanke og sinn er samstemt med vår røst.²

Når vi kommer sammen der Herren er til stede, gjør Herren noe med oss - den enkelte, som fellesskapet. Da blir vi som leire i pottemakerens hender. «Dere skal være hellige, for Gud er hellig», innledet vi med. Vi kan ikke bli hellige ved egen hjelp. Men Gud kan gjøre oss hellige, og han gir seg ikke før han har gjort jobben ferdig. Herren er nådig og tålmodig. Han gir seg ikke før vi er gjenskapt i Sønnens bilde, det gudsbildet vi er skapt til å leve.

Ved ham, ved ham og i ham kan vi leve til Guds ære, Fader, Sønn og Helligånd, som var, er blir den ene sanne Gud fra evighet og til evighet.

Fr. Erik Andreas

¹ Se Jer 7,1-11

² Fra St. Benedikts regel.

